

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA.

XXXII. ÉVF. 1932 MÁJUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Igazság a lelkiéletben — *Kupha Izabella*: Úrnapiján. — *Harsányi Ilona*: Örök május virul — *D. E.*: A «jövátételi mise» eredete. — *Nagelreiter Alajos*: Eukarisztikus hódolat a szentmisen. — *Központi*: Májusi ima-szándékunk. — *Király Ödönne*: Tavaszi fagy. — *Volarics Ferenc*: Farsangi mese. — *Krónika*.

A Szent István-Társulat húsvéti új könyvei.

A Szent István-Társulat két szép új könyvvel lépett ki a húsvéti könyvpiacra. Az egyik *Hetényi Gyula* dr. mezőtárcarkányi plébános «Isten és a lélek» című műve amely egyformán érdekelheti a teológust és a laikus olvasót. Isten jelenlétében átértett s a nagy természet békés ölen átgondolt eszmék szép gyűjteményét adja ez a pompás magyarsággal megírt könyvecske. Bemutatja Isten és a lélek legbensőbb viszonyát, végigviszi az olvasót az egész életen s rámutat mindnyájunk legégetőbb lelki szükségletére, a békére. A kiválasztott lelkék zavartalan nyugalma s békés derűje sugárzik a könyv minden lapjáról. Megtanít imádkozni és megízlelteti az elmékedés édességét. A könyv stílusa igen szép, hasonlatai költői szárnyalásúak, képei vonzóak. *Hetényi Gyula* dr. ennek a könyvecskének megírásával igen jó munkát végzett.

A másik könyv *Heigl László* dr.-nak «Ecce lignum Crucis» című illusztrált műve, Krisztus kínszenvedéseinek ereklyéiről szól. A szerző hosszabb szentföldi tartózkodása alatt a legalaposabb pontossággal utánajárt a Jézus emberségére vonatkozó ereklyék történetének, amennyire az idők mai távlatában lehetséges, ismerteti a szent kereszt történetét, megadja a méreteit, súlyát, anyagának természetét, vázolja a szent kereszt sorsát, a Krisztus lábait átverő szegék, a fejét kinzó töviskorona, a testét borító gyolcs, a Veronika-kendő, a biborpalást, az oldalát átszúró lándzsa s a passió egyéb eszközeinek, a spongyának, nádnak, izsópnak, ostorozó oszlopnak történetét. Még a szomorú emlékü 30 ezüst pénzt is átszámítja mai értékre. Érdekes tanulmányát Krisztus külsejének leírásával végzi, nagyrészt a Lentalus-féle levélre támaszkodva. A szerző nem történeti kritikát provokáló tanulmányt akart írni, hanem az érdeklődést kívánta felkelteni a mindnyájunknak kedves és becses szent ereklyék iránt, ami *Heigl László* dr.-nak teljes mértékben sikerült. A két könyvecske pompás kiállítása a Stephaneum-nyomda kitünő ízlését dicséri.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Litánia Szent Józsefről	—05
Egyes példány	—25	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—10
Régi teljes évfolyam	1-20	«Kápter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Öröms» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—32
Érme	1—	Indulója	—08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv	1—
Jézus Szive hónapja, füzve	—30	Fehér liliom	—15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél imakönyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Kis Szent Terézia szelleme	3-50		
Litánia latin szöveggel	—50		

Igazság a lelkiéletben.

A MAGYARORSZÁG bíboros hercegprímása a tisztességhez való visszatérést sürgette a Szent István-Társulat idei közgyűlésén. Nem ok nélkül tette ezt. Nemcsak nálunk, de az egész világon a képmutató hamisság tivornyázik. A szabadkőműves szellemnek ez a szörnyszülőtte önmaga lelkületéhez formálta a politikát és azon keresztül az embereket is, akik legtöbbször nem néznek a dolgok mélyére, hanem újságcikkek és beszédek hatása alatt állanak. Bámulják azokat, akik szuggesztív erővel tudnak hazudni, mint Kreuger, Ivor, a gyufakirály, és engedik magukat teljesen tönkretenni. A rengeteg csalódás, mely ennek a szellemnek nyomában jár, elfásítja az emberek bizalmát, mozdulatlan élettelenségbe merevíti a nemzetek életét. Valósággal a halál árnyékában ül a földi élet.

És szól a harsona, vissza a tisztességhez, mely az igazságon alapszik! Van-e köze ennek a harsonahangnak a lelkiülethez is. Igen. A lelkiületnek is az alapja a benső igazság.

Azoknak az életjelenségeknek, melyeket a lelkiélet fölmutat, igazságnak kell lenniök.

Az *imádságnak* a szívem-lelkem megnyilatkozásának kell lennie. Olyan az igazi ima, mint a virággillat, az ember lelkéből lelkezett, szíve érzésével Istennek nyújtott produktum (eredmény). Ezért kell előbb a lélek akarata erejével lecsendesíteni a szív háborgását az imádság előtt, odahelyezkedni a jó Isten szent fölsége elé és engedni, hogy az Ő végtelenségében annak érezzük magunkat, amik a valóságban vagyunk: egészen kicsi gyermekei a végtelen fölségű és végtelen jóságú mennyei Atyának. Ilyen lelki behelyeztettségben igaz lesz az imádságunk. Amit az Úr színe előtt mondunk, azt át is érezzük és gondolkodásunkra, egész életünkre is kiterjesztjük hatását. Milyen visszataszító ellentét a szépszavú, szalmalángos fogadkozású imádság és a nap folyamán káromlások, illetlen, megszóló és rágalmozó beszédekkel fondorkodó armánykodással, türelmetlenség és zúgolódással, sőt gonosztettek elkövetésével terhelt ember élete.

A hívő ember élete legyen olyan, mint a vallásos lelkiélete. Különben csak színészei vagyunk a lelkiéletnek. Mintha csak a jó Isten megelégedhetnék azzal, hogy Előtte eljátsszuk áhítatos szerepünket s aztán letéve azt, újra fölvehetjük a saját egyéni tökéletlenségeinket. Ó nem! A mi életünk minden gondolata, megmozdulása, összes cselekedetei érdeklik az ég és föld Urát. Istentől az embernek adott szerep az egész emberi élet. Ő néz és meglát mindent. Nemcsak külsőleg, de — lévén «a szívek és vesék vizsgáló Istene» — belelát életünknek igazi értékebe és keresi, megkívánja benne a benső igazságot. Nem fogadhatja kedvesen és nem is hallgathatja meg azoknak imáját, akikről tudja, hogy alig mennek háza a templomból, azonnal újra kezdik házsártos gorombaságaikat, törnek-zúznak, türelmetlenkednek, hetenkint gyónnak, de eszük ágában sincs valamelyik szokásos hibájuk ellen komolyan küzdeni. Vannak napi áldozók is, akik nem mennek semmivel sem előre, mert nem is akarnak igazán; mert visszaszorítják a szentáldozás hatásait. Nem engedik, vagy helyesebben nem óhajtják az Úr Jézus kegyelmi erejének tevékenységét. Belefáradnak a hűségbe már egy pár nap múltán, pedig Ő azt mondta: «Veletek vagyok mindennap a világ végezetéig» és azért jött, hogy életünk legyen és bőségesen legyen. Az ideális állapot e tekintetben az, amit Szent Pál így fejez ki: «Élek én, de már nem én, hanem él bennem Krisztus».

Lelkiéletet élő buzgó lélek keresd a lelkiéletedben a benső igazságot. Maradj mindig benne az isteni világosságban, mely a kegyelem sugárözönével ragyogja át a lelkedet és tartsd összhangban ennek természetével — «Isten mindenek fölött!» — az egész életedet. Erre tanít, ezt várja tőled a szentségi Jézus.

Mátrai Gyula dr.

ÚRNAPJÁN

Üdvözlégy Oltáriszentség!
 Jézus drága Teste s Vére!
 Üdvözlégy hitem bástyája
 S csüggedő szívem Reménye.
 Szeretnek szent tűzhelye;
 Vigaszom a szenvedésben. —
 Éjt elűző fényes Napom;
 Oltalmazóm a veszélyben. —
 Éhes lelkem tápláléka,
 Üdvforrás szomjú szívemnek...
 Én egyetlen Boldogságom!
 Kútfeje minden öröme. —
 Áldott Kenyér! mennyből szállott!
 Ég s föld hódol ma Tenédek...
 S lelkem égő szent hevében
 Porba hullok im Előtted!

Üdvözlégy Szentségi Jézus!
 Drága kincsem: ó szent Ostya
 Piciny Ostya: — ó nagy Isten!
 Szeretet örök Csodája...
 Szentségi édes Jézusom!
 Dicsérlek s áldlak szüntelen.
 Hozzád vágyom, hajnal ha kél
 S ha leszál a nap estelen...
 Jöjj szívembe drága Jézus
 Vedd birtokodba lelkemet...
 Gyujtsd fel szerelmed lángival
 Legyen örökre a Tied!
 Rejts Szíved szent sebébe el,
 Hogy soha el ne hagyjalak
 S engedd, hogy egykor Tégedet
 Mennyben örökké áldjalak!...

Kupka Izabella.

ÖRÖK MÁJUS VIRUL...

Örök május virul.

Rózsákba borult a világ felettem,

Amióta igaz katolikus lettem.

Rejtett utaira

Csodákat varázsol a Magasság,

Csupa költészet s mégis Színigazság!
Harsányi Ilona.

A „jóvatételi mise“ eredete.

«Fleurs Eucharistiques» munkából francia után írta: D. E.

QZERNYOLCSÁZNYOLCVANHATBAN XIII. Leo pápa rendelete folytán, Valence püspök körzetében egy oly társulat alapítását engedélyezett, amely különösen a „Jóvatételi mise“ «Messe Reparatrice» fontosságának ismertetését tűzte ki céljával.

Ez alapítás története egyszerű és megható, kihatásaiban bámulatos.

Élt Valence városában egy nagyon, de nagyon szegény asszony, akinek egész élete a legsúlyosabb megpróbáltatások, szenvedések között folyt le. Egyedüli öröme, erejének kútforrása, a Tabernákulumnál töltött ideje volt. Ellenállhatatlan erő vonzotta őt oda. Súlyos életében oly véghetetlen nagy, szent vonzalom vett rajta erőt az irgalmas Mester iránt, hogy szenvedéseit az a fájdalom is tetézte, látni, hogy «a jószágos Istent az emberek nem szeretik».

«Mikor beléptem a templomba — írta egyszer — és láttam a hosszú padosorokat, székeket üresen, szívem valósággal összeszorult s nem bírtam elég buzgón imádkozni, bűnbánatot magamban felébreszteni, hogy könyörgéseimmel népesítem be az üresen álló helyeket, távollévőkért ostromoljam Isten nagy irgalmát.»

E másokért való imádságos buzgalma lassan-lassan arra vitte, hogy minden vasárnap egy misét ajánlott fel, mindazok számára, kik különféle — jó vagy rossz — kifogásokkal maradtak el aznap a templomból. Nemsokára azokért maradt a második misén, kiket a közöny, vagy istentelenségük tartott vissza, épúgy azon betegek és szenvedők számára ajánlotta fel, akiknek lehetetlen a templomba menni.

Végül egy misén ottmaradt azok szándékára is, kiket a hét folyamán az Úristen magához szólított anélkül, hogy áldozhattak volna.

Mind e misek hallgatása után hálaadó imában merült el.

Egy napon — 1872 június 19-én, Úr napján —, mikor szokásos négy miséjét végighallgatta, kimenő félben újra látta, mily kevesen vannak a templomban, mily elhagyatottan áll a Tabernákulum, mennyi keresztény hiányzik... Kezdődött a szentmise, «itt maradok, gondolta magában, legalább eggyel több lesz jelen, de már négy misén vettem részt, nem is tudtam mily szándéokra felajánlani az ötödiket. Magamban elmélyedve, szokásos imáim

elmondása helyett, kértem az Urat, ismertesse meg jobban Önönmagát, ébresszen fel nagyobb szeretetet az emberekben Szentséges Felsege iránt».

Ekkor vette észre, mily hézagok tátonganak az emberek ájtatosságai-ban. Mindnyájan többé-kevésbé készek vagyunk felebarátaink segítségére lenni akár szellemi téren vagy az anyagiakban. Imáinkat szándékaikra fel-ajánljuk, míg ellenben egyikünk sem gondol jóvátenni közös égi Atyánk ellen elkövetett sérelmeket.

Amint ez igazságot fölismerete, azonnal feltette magában, hogy kitölti e hézagot, ezentúl nemcsak egy újabb misén való részvételre tökéltte el magát e gondolat szándékára, de apostoli munka megkezdésére határozta el magát, hogy a «jóvátételi mise» fontosságát ismertesse.

Van-e magasztosabb cselekedet annál, mint hatványozott tisztelettel híven közbenjárni, hogy «jóvátégyük» a legjobb Atya ellen elkövetett tiszteletlenséget, szentségtörést, gyalázást, hogy kiengeszteljük azon szerencsétlen gyermekeinek bűneit, kik annyira megfélemedeznek róla. E bűnök sokaságának láttára átérezni azt a mélységes fájdalmat, amely a hív keresztény lelkét átjárja? vagy méginkább érzett aggodalom, teljes sajnálat azon emberek iránt, akik gyalázatosan viselkednek Istennel szemben, ahelyett, hogy hódolatteljesen borulnának le előtte igaz fiúi szeretettel. Az engesztelésnek nem legfölségesebb módja-e a szentmisében bemutatott áldozat? Isten iránt az egyedüli méltó cselekedet? Imádatunkkal engesztelni megsértett szentségét? hálaünk bemutatásával dicsőíteni jóságát? Jézus Krisztus Urunk által, kinek érdemei felülmúlják az isteni igazság szolgáltatását? nem a Szentlélek által ihletett okos, szeretetteljes, egyedüli módja-e a jóvátételnek?

Ime, e szegény, lelkében megkínzott asszony sok szenvedése közepett megtalálta szíve aspirációjának titkát.

Teljes egyszerűségében, nagyságában, alázatosságában bontakozik ki «a jóvátételi mise» mélységes értéke, hatásában kiszámíthatatlan következményeivel, melyek teljesen megfelelnek a róm. kath. Egyház dogmáinak.

Ime, az Egyház kertjében elvetett szerény kis mustármag, amelyből immár Franciaországban terébélyes fa lett, melynek ágai árnyékában sok, oltalmat kereső lélek megnyugvást talál.

Elég ismertetni e mozgalom eredetét és célját arra, hogy az kedvessé váljék minden buzgó léleknek, kik égnék a vágytól Uruk Istenüknek kedves módon hirdetni örök dicsőségét.

* * *

Valóban időszerű e szent munka ismertetése, amely annyira megfelel a mostani szomorú időkben élő embereknek.

Gondviselésszerűen lép fel most, mikor hanyatlófélben van az Isten iránti tisztelet, félelem, imádat, most, amikor elhanyagolják a Tabernákulum-

ban lakozó Ur Jézust, most, amikor az istentelenek a jeruzsálemi volt zsidókkal újra üvöltik: «Nem akarjuk, hogy ez ember uralkodjék felettünk».

Felséges megnyilatkozása a szeretetnek, amely minden lángoló lelket tölt el, mikor Isten dicsőségéről, irgalmasságáról, hosszan tartó türelméről van szó, amellyel az emberiséget körülveszi.

Hála a «jóvátételi mise» bemutatásának. Sion hegyének utai kiegyenesednek, mert nincsen senki, aki miután résztvett e szolemnitásban, ne érezné felkében az Oltáriszentség iránt hatványozottan felébresztett imádatot.

És a hívők imáinak, zsolozsmáinak kórusában elvész az istentelenek káromló hangja.

Isten megdicsőül, az Egyház diadalmaskodik, az emberiség felébred, felszabadul és megtér.

Eukarisztikus hódolat a szentmisén.

A KÖZSÉG hívő serege nagy számban vett részt az ünnepi szentmisén. Volt köztük egy egyszerű pusztai ember, aki az egész szentmise alatt az oltárnak hátat fordítva, a templom előcsarnokában a régi, nagy feszület előtt térdelt és imádkozott. Az átváltozás után a plébánia egyik káplánja észrevette a kereszttel elölt ájtatoskodó pusztai cselédet és ezt mondta neki: «Barátom, forduljon az oltár felé, ott van a jó Isten a kenyér és bor színében».

— A jó Isten — felelé fejcsoválva a férfi lehet, hogy az Őné ott van, de én nem ismerem azt ottan . . . Az én jó Istenem, akit én ismerek, ez itten! — És a feszületre mutatott.

Részben igaza volt a szegénynek: A jó Isten megváltott minket és akit szeretünk, az a Megfeszített. Azonban aki érettünk, üdvösségünkért meghalt, csak egyszer függött a keresztfán . . . A mi feszületeink nem valósága a Megfeszítettnek, hanem csak képe, ábrázolása. Az, akit érettünk keresztre feszítették, élő valóság a legméltóságosabb Oltáriszentségben, az oltáron. Krisztus feltámadt, Krisztus él, soha többé meg nem hal. Ezt az egyszerű pusztai ember nem tudta. De hányan vannak, akik szintén nem tudják ezt!

De hogyan is tudhatják ezt, midőn a vallásról oly tág és felületes ismeretük van? Midőn az ő hitük sok esetben a hiszékenységeknek, az előítéleteknek és gyakorlati babonáknak a vegyülete? Midőn anyagiasság gondolkodásuk megáll a jeleknél, alakoknál, képeknél és ezeken kívül semmit sem lát?

Hol itt a hiba, honnét ez a vallási tudatlanság? Bizonyára onnét, mert sokan elhanyagolják a keresztyén tanítást vagy egyáltalában nem olvasnak hitvédelmi, valláserkölcsi iratokat. Sok helyen templomainkban mily vígasztalan kép az, midőn a felnőttek katekizmus oktatásán a nép összezsugorodik

egy kis csoportra, amely jámbor nőkből, néhány gyermekből és még kevesebb férfiből áll!

A szentmisére még van látogatottság. A népnek nagy része még hű az Egyház e súlyos parancsához, de sok esetben talán azért, mert ezt így megszokta vagy mert hát családi hagyomány. Másrészt pedig különösen városokban mennyi azoknak a katolikusoknak a száma, akik hónapokon át nem járnak szentmisére! És milyen némelyeknek a viselkedése ott a szentmisén?

Vannak, akik még a szentmise alatt beszélgetnek vagy össze-visszanézegetnek, akik csak ott állanak és se nem imádkoznak és se nem énekelnek, akik az Úrfelmutatás magasztos pillanatában sem borulnak le a szentségi Jézus előtt, jöllehet a túlnyomó többség leborulva imádja az édes Jézust; akik csak a szentmise vége felé lépnek be a templomba; akik a szentmise elejéről elkésnek vagy jóval a befejezése előtt elhagyják a templomot. Ezek a katolikus testvéreink helytelen viselkedésükkel azt bizonyítják, hogy nem ismerik azt, ami a szent oltáron teljesedésbe megy.

A templom az Isten háza és a mennyország ajtaja. Az én házam az imádság háza — mondja Jézus. Az imádság első köteles ténykedése az Isten imádása. Uradat, Istenedet imádjad és csak Neki szolgálj. Akik ott vannak a szentmisén, közülük vajjon hányan gondolnak erre a legszentebb kötelességükre? Pedig az isteni törvény parancsa az emberiség számára kötelesség és szükséglet. Az egész mindenség dicsérő himnuszt zeng az Istennek, az esztelen teremtmények a maguk nyelvén, teszem pl. a madarak csicsérgésükkel vegyülnek bele a nagy világhimnuszba és az ember, az eszes teremtmény zengzetesebb dallamba foglalja a világ himuszát és úgy viszi a végtelen szépség, a végtelen Bölcsesség és mindenható Jóság, azaz Isten elé. Az ember számára az Isten imádása valóságos életszükséglet.

Mi katolikus keresztények az örök Atyának akkor hangoztathatjuk a legszebben a dicséret himnuszt, hogyha a szentmisében az Istenemberhez meleg szívvel és hálás, szerető lélekkel csatlakozunk és Vele együtt leborulva imádjuk, dicsérjük és áldjuk a kegyes s mindenható Isten szent Felségét. Általa, azaz Krisztus által ajánljuk fel a dicséret áldozatát — mondja szent Pál a zsidókhöz írt levelében. A dicséret áldozata pedig Jézus az Oltáriszentiségben, aki az áldozatban való titokzatos, szentségi halálával és megaláztatásával elismeri az Isten legfőbb és abszolút uralmát a teremtmény fölött, amely teljesen alá van rendelve a Teremtőnek.

Valahányszor ott vagyunk a szentmisén, mindannyiszor mélységes hittel és nagy áhitattal, szeretettel egyesülünk Jézussal és legfölségesebb miseáldozatával és Vele együtt imádjuk, dicsérjük és áldjuk a teljes Szentháromságot: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. A szentmisében Isten Bárányával, az újszövetségi húsvéti Bárányunkkal, az édes Jézusunkkal szívben-lélekben egyesülve fohászunk, imádkozunk isteni örök Atyánkhoz irgalomért,

kegyelemért, segítségért. És megtapasztaljuk majd, hogy gazdag lelki-testi kincsekkel megajándékoz minket egyszülött Fia, Jézus Krisztus kedvéért az örök isteni Atya.

A szentmise a legtisztább, legszentebb, legfölségesebb és legkedvesebb végtelen értékű áldozat. Ha az Eucharisztia misztériumának magasztosságáról mély, őszinte és igaza a katolikus meggyőződésünk, akkor Sanctustól vagy legalább Úrfelmutatástól a Communióig bezárólag mindig két térdünkre leborulva vennénk részt a szentmisén.

Akiket az Úrfelmutatás alatt állva látunk, tanítsuk azokat kedvesen és szelíden a szentmise magasztosságának megértésére, ezzel is nagyban szolgáljuk a szentségi Jézus dicsőségét. Mily lélekemelő, gyönyörű és magasztos látvány, hogyha valamely templomban Úrfelmutatás alatt az egész hívő nép kéttérdre leborulva szent áhítattal, élő hittel imádja a nagy Szentséget!

Nagelreiter Alajos dr.

Májusi imaszándékunk.

Májushavi imaszándékunk: Szűz Mária anyát szívének gyengédsége oltáregyesületi kötelességeinkben.

Szentséges atyánk, a pápa 1928 május 9-én megjelent időszakos iratában hangsúlyozta és ajánlotta, hogy Szűz Mária szellemét vigyük az engesztelésbe. Az egyház májusi ájtatosságai, a májusi prédikációk Szűz Mária erényeiről, példájáról, a Szent Szűz tiszteletének az Úr Jézushoz vezető szelleme mind közreműködhetnek abban, hogy az Úr Jézus minél tökéletesebben az Ő édesanyjának gyengédségét érezze oltáregyesületi kötelességteljesítésünkben.

A virágokkal körülvelt Szentszűz-szobor előtt ott van kitéve a legméltóságosabb Oltáriszentsége májusi ájtatosság alatt. Mintha a Szűzanya ölében volna az Eucharisztia. Mintha a virágok illatát, az őt tisztelő hívek buzgóságát és hódolatát neki akarná adni, hogy most is azé legyen mindene, akié volt addig, míg a földön élt. Az oltáregyesület tagjainak is ez a lelki diszpozíció kell elsősorban: *mindenen a szentségi*

Jézusé. Gondolataim, szavaim, cselekedeteim, örömben és szenvedésben egyaránt a szentségi Jézusé. Ez a följajnló akarat helyettesíti a Szűzanyát a lelke virágos kertjében.

A szentségimádásom alatt Szűz Mária összeszedettségével, az Úr Jézus-érti lelkesedésével és mélységes imádatával akarok a szentségi Jézus előtt leborulni. Olyan legyen a lelke, mint amikor a virágos kert fölött megáll a szellő és mozdulatlanul pihenni látszik a virág a napnak fényében, de bensejében ugyanakkor folyton gyarapszanak a sejtek, fölfelé törtet; a belső életével mintegy megfelelően a napsugárból reá hulló fény és meleg szeretetteljes energiáinak. Szűz Mária lelke is így forrott össze Istenével az imádás óráiban.

S mit mondjunk az oltáregyesületi havi szentáldozásról! Nem fejezhetjük ki magunkat jobban, mint ha azt mondjuk, hogy Máriát hívjuk meg az Úr Jézust fogadni, az ő szívét vegyük kölcsön, tegyük a mienkbe, hogy az Úr Jézusnak ne hiányozzék semmi Mária gyengédségéből. Nem lehetett szentebb vendége az Úr asztalának és nem is lesz soha, mint Szűz Mária. S hogy az Úr előtt kedves az ilyen lelki diszpozíció, azt tudjuk az eucharisztikus szenteknek adott kinyilatkoztatásaiból, melyek ismételten biztosítanak, hogy az Úr Jézus végtelen kegyességében nem úgy veszi a dolgokat, ahogy azok sikerültek, hanem ahogy mi akartuk azt. Ha tehát Mária szívével akarom fogadni a szentségi Jézust — bármennyire gyarló az én szívem —, Máriának hatásai lesznek benne az Úr Jézus számára.

Az oltáregyleti alamizsnáink és a szegény templomok számára végzett munkánk pedig legyen a názáreti szent ház, szellemében tartva: akármelyik szegény templom kapja meg, akármilyen formában használja föl a központ az adományomat, az Úr Jézusnak magának adtam. Mit nem tett volna Mária az ő Jézuskájáért? Milyen az ő szeretete most égi dicsőségében is az ő Jézusa iránt? Ó, ha erre gondolunk, meggyullad a mi szívünkben is a szeretet tüze és ez a Krisztus iránti szeretet sürgetni fog bennünket is, mint Szent Pált.

Legyen a májusi oltáregyesületi életünkben minél több szűzmáriás vonás és tapasztalni fogjuk majd egyszer, hogy ez volt esztendőnkben a legjobb eltöltött hónap.

Központi.

Május havában mindennap délután $\frac{1}{6}$ órakor rövid szentbeszéddel kezdődő májusi ájtatosság lesz az Örökimádás templomban. A szentbeszédék témája: *Szűz Mária és a legméltóságosabb Oltáriszentség.* Szónokok: az Örökimádás papjai.

Május 2-án reggel 9 órakor ünnepélyes szentmise és közös szentáldozás kongregánistáink részére. Délután $\frac{1}{5}$ órakor gyülekezés a fogadalom megújítására. A szentbeszédet *Mészáros János dr.* prelátus, érseki helynök, a kongregációk igazgatója mondja. Az ünnepi áldást pedig *Rotta Angyal dr.* pápai nuncius adja.

Tavaszi fagy

PANNIKA még mindig a pesti farsangról álmodott. A fényes bál óta nem mult el nap, hogy boldog mosollyal dúdolgatva ne perdült volna egyet, egyet maga körül s nem tudta megállni, hogy apró emlékeiben naponta ne gyönyörködjék. A szeme is csillogóbb lett s ha ráborultak a hosszú pillájú szemhéjak, mindenki érezte, hogy kedves titkot rejteget a szíve mélyén. Csak a plébános előtt nem volt titok a titok, nem mintha Pannika megsúgott volna belőle valamit, hanem inkább, mert a tapasztalt lelkipásztor úgy olvasott lelkéből, mint a nyitott könyvből.

— Hát hogy sikerült a szép báli este és mit üzent nekem az én Gyurka öcsém? — kérdezte Pannikától, amikor hazajöttek a nagy városból. A leány arca rózsásra gyúlt, egy kicsi sóhajással neki fohászzkodott a feleletnek, amely mindenáron elfogulatlan akart lenni. De az ajka boldog mosolygása, meg hogy a második kérdésre fontosabbnak találta a feleletet, árulója lett.

— Azt üzeni Józsi bátyjának, hogy hazajön húsvétra — örvendezett.

A plébános keze rátévedt az aranybarna hajra, mosolygós tekintettel vallatta Pannikát:

— No, hát várjuk őt itthon igaz szeretettel. Úgy-e kis leányom?

Pannika meleg ajka gyermeki hálával szótlánul tapadt a simogató kézre. És azután csakugyan ketten várták a tavaszt. Mikor az első hóvirág kidugta kíváncsi fejét a hó alól, Pannika a parochiára futott vele: tavasz lesz nemsokára. Máskor meg a plébános jött el figyelmeztetni Pannikát, hogy a földeken szántanak, a márciusi szél jó illatokat hoz az erdő felől s a mező tele van apró csillagvirággal. Együtt örültek a fűzfa hosszú barkáinak, a mandulafa rózsaszínű menyasszonyi csokrának, a parti nefelejcsnek és a kavics közül elősikló fürgé kis gyíknak.

— Messze vagy-e még allelujás szent tavaszom? — kérdezte mindig sürűbben, egyre türelmetlenebbül Pannika rajongó tiszta szemé.

A plébános szíve elszorult. Mi lesz, ha ez a gyerek mégis csalódik sejtelmes várakozásában? — gondolta.

— Nem tudod gyermekem, hogy húsvét boldogsága csak a szenvedések napjaira következhetik? intette ilyenkor. — Nem tudod, hogy sok-sok óra fájdmából lehet csak egy percnyi örömet kisajtolni?

De Pannika olyan rémült, könnyöngő szemekkel nézett rá, hogy mindig megsajnálta, nem folytatta.

Nagyhét is úgy vonult be, mint a jeruzsálemi diadalmenet, napsugárasan, virágokkal, hozsannával, de estére már hűvös szél bujkált a virágos gallyak között. Pannika sokáig térdelt ágya előtt hiába, mert a gondolatait nem tudta összefogni, szétfolytak, elmosódtak. Az éjtszaka is borús, csillagtalan volt, a szobában nehéz érzések sóhajba reszkettek. Sőt a reggel sem volt

derübb, ólmos hideg eső permetezett, a cseppek végigfutottak az ágak derekán s mint könnyes gyöngyszemek potyogtak a földre. Délután már hóhelyek is keveredtek az esőszemek közé s estére az egész természet remegve didergett tavaszi köntösében. Pannika rossz sejtelmekkel feküdt, félve ébredt, úgy aggódott korán kinyílt virágaiért. Atyai jóakarója az Údvözítő nagyhefi szenvedéseiben élt, róla egészen elfelejtkezett. Nagycsütörtök reggelén aztán bekövetkezett a katasztrófa. Az éjszakai fagy könyörtelenül halált lehelt a rózsaszínű mandulavirágokra, ott heverték a fa alatt a hideg, havas pocsetában. Pannika elfordult az ablaktól, hősiesen lenyelte könnyeit. A szomorúsága nőttön-nőtt; a postás üres kézzel haladt el házuk előtt.

— Még ma sincs semmi hír? — homályosodott el újra a szeme. Röviddel azután anyja kíséretével a plébános nyitotta rá az ajtót. Akkor már tudta, hogy valami baj érte őt, de amúgy is fájó szíve nem tudott jobban fájni. Meg sem ijedt, inkább tőle ijedtek meg. Fekete kendőbe burkolva, szinte elveszett a karosszék ölében, keskeny arca fehéren világított, olyan volt, mint egy kis fekete varjú a letarolt havas pusztaságon. Szóllan zavarral álltak vele szemben, ilyenkor még a szó is fáj.

— Főtisztelendő Atyám, tudja már, hogy Gyurka nem jön haza húsvétra? — segítette ki Pannika őket a félszeg helyzetből. Halk szomorúság érzett a hangján, de a mélyén még színesedett egy parányi remény, hátha csak rossz álom az egész.

— Honnan tudod már gyermekem? — döbönt meg az anyja.

— Tehát vége! — lankadt le feje. A szeme azért könnytelen maradt, bánatos, kényszeredett mosollyal mutatott ki a kertbe:

— Elfagytak dédelgetett virágaim, nincs tavasz, nincs húsvét, meghalt az élet.

A plébános megpróbálta vigasztalni: — szegény fiú sem tehet róla, őt is az élet kényszeríti. Azt írja, a jövője függ ettől a házasságtól — és letette az asztalra az eljegyzési értesítést. Pannika csak nézte száraz, riadt tekintettel, nem hallotta tovább, mit beszélnek hozzá, pihegett, mint egy beteg madárka.

Már sötétedett, mikor felvette prémes bekecsét és átment a templomba. Ott serényen folyt a munka, meghatott, imádságos hangulatban készült a sziklasír. Örömmel fogadták őt is a munkához s Pannika ügyes kézzel kezdte rakosgatni a zöld lombokat, apró mécseseket. Már csak a szent Test sírba-helyezése volt hátra, azt mindig a plébános sajátkezűleg végezte. De amikor Pannika elébe ment, megbékült komoly tekintetét ráemelte és önszántából gyermeki egyszerűséggel vallotta:

— Halottam volt, megsirattam, eltemettem — akkor megértő, szerető jóssággal nyújtotta feléje a hideg márványtestet. Pannika lehajolt és megcsókolta ott, ahol a szív sebé véresre volt festve.

Király Ödönné.

Farsangi mese. (III.)

Irta: *Volarics Ferenc.*

— Ma hamvazásra fogunk menni — törte meg újra a csendet Piroška.

— Én is elmegyek hamvazkodni — határozta el magát Margit.

Együtt siettek a csendes kis utcákon. Margit megremegett, amikor a régi iskola kapuját átlépte. A kis kápolnában már gyülekeztek a növendékek. Margit sietett volt hittanárát köszönteni. Kedves, öreg lelkiatya volt. Örömteljes lelkiélete visszatükröződött arcán. Margitnak oly jól estek a szelíd szavak, amelyekkel hogyléte felől érdeklődött. Talán ez bátorította fel, hogy kimondja a megtérő bűnös szavait: Főtisztelendő Atya, gyónni szeretnék. Margit megmosta lelkét a megtisztulás fürdőjében és hófehér lélekkel jött ki a gyóntatószékből. A gyónás után volt a hamvazás. Majd megkezdődött a szentmise. A tiszta szív örömeivel küldte már imáit az Úr Jézushoz. Közeledett a nagy pillanat is. Már ott térdelt a kis rácsnál és rebegte a káfar-naumi százados szavait: Uram, nem vagyok méltó... Visszatért padjába és imába merült. Folytatta beszélgetését Mesterével. Mindenki eltávozott a templomból. Utolsónak hagyta el a templomot, elhalmozva az Úr Jézus kegyelmétől és szeretetétől.

... Multak a hetek. Margit szorgalmasan járt templomba. Itt vigasztalta őt az Úr Jézus, mert szülei még mindig nehezteltek rája. Egyik napon atyja hazajövetkor újra a régi szeretettel csókolta meg. A legújabb ujságot adta neki át. Margit megilletődve olvasta a rövid hírt: «Sárközi Aladár... titkárnak hatalmas sikasztása ma kiderült. A rendőrség elől már nem tudott menekülni, ezért öngyilkos lett».

Következő vasárnap már négyen áldoztak a kis kápolnában. Hálát adtak az Úrnak, aki ilyen nagy bajtól mentette meg őket. Mi lenne most Margittal? Ezt nem is merték átgondolni.

Margit pedig újra elővette Alacoque Szent Margit életrajzát, hogy most már teljesen átolvassa. Mikor az ismert részhez ért, furcsa nyomokat látott a lapon. Közelebb hajolt, hogy tüzetesebben megnézzze. Felszáradt könnyek nyomai voltak ott. Megértette egyszerre, mi történt. Kis testvérenek ártatlan könnyei és Alacoque Szent Margit imája mentették meg. Boldogság könnyei hullottak a papírra. ... És a két szerető testvér könnyei egybefolytak a durva papírlapon.

Ebben a pillanatban belépett a szobába Várlakiné.

— Margitkám, siess hamar, apuka már itt van a taxival és indulunk kell.

— Rögtön, anyukám! Csak egy pillanatig várjatok még.

Margit lapozni akart, de a könyv nem volt felvágva. A kielégítetlen kíváncsiság felbosszantotta. Lecsapta a könyvét anélkül, hogy Piroskához

egy szót is szólt volna, kiszaladt a szobából. Az erővel elnyomott gondolat nem hagyta nyugodni: Miért bánta meg Alacoque Szent Margit, hogy elment az álarcosbálba? Hiszen ő már akkor is szent volt. Szerényen, illedelmesen viselkedett. A szórakozás, amelyben részt vett, tisztességes volt és szabad. Viselkedéséért nem kellett szégyenkeznie atyjának a mennyországban. Valami más okának kellett lenni. Maga sem vette észre hogyan, de egyszerre arra a gondolatra bukkant, hogy nem fogja-e ő is megbánni később e tettet. Nem kell-e hullatnia hosszú ideig a késői bánat keserű könnyeit. Megborzadt a gondolattól. Selyemköpenyét összébbhúzta, mert teste remegett a borzadály hűvös szelétől. Arra is gondolt, hogy visszafordul. Hiszen a taxi dudája is mintha csak ezt sikoltaná: ne menj el, ne menj el... A villamos is ezt csilingelné: fordulj vissza. Nem, ezt nem teheti. Mit szólnának szülei. Atyja a fiatal titkárnak akarja bemutatni. A veszélyben találja meg az ember a helyes utat. Margitnál ez egy mély sóhajban nyilatkozott meg. Ebbe öntötte leányos tépelődésének minden keserűségét. Pár szó volt, ami e sóhajt követte, de éppen elég volt a megvigasztalódásra. Elszokott már tőle, de most lelke mélyéből tört elő: Alacoque Szent Margit, könnyörögj érettem! Kegyes pártfogóm, segíts engem!

A taxi most hirtelen fékezett és szépen kivilágított épület előtt állt meg. Margit kíváncsian tekintett jobbra-balra. Az első bál izgalma volt ez. Elfogódottan lépett be a táncterembe. A kis francia baba felkeltette a figyelmét. Mindenki rátekintett. Ő is körülnézett. Ismerős alakon akadt meg szeme. Odament hozzá és megszólította. Nem csalódott. Régi osztálytársnője volt. Mindketten örültek a találkozásnak. A bál megkezdéséig kimentek a kertbe és elbeszélgettek a régi szép diákévekből. Kedves szép idők azok, rajtuk a mult patinája. Amin akkor bosszankodtak, most mosolyognak, amire akkor ügyet sem vetettek, most könnyeket csalt ki szemükből. Beszélgetés közben Margit ismerős hang suttogását hallotta.

— Könnyen meg fogja ismerni, francia babának van öltözve.

— Ó, éppen ez a jelmez tetszik legjobban nekem.

— Ha megtetszik, ne szégyelje ám megkérni a kezét; nem vagyok én emberevő — nevetett bizalmasan a tanácsos úr.

— A legnagyobb megtisztelésnek tartanám, ha a tanácsos úr veje lehetnék, de attól félek, hogy nem tudom rangjához mértent eltartani kedves leányát.

— Attól ne féljen, egy kis előléptetés, na meg egy kis hozomány és minden akadály le van győzve, nemde?

— Pompás! Tanácsos úr aranyos ember.

Margit nem tudta tovább hallgatni a szavakat. Izgalma egyre növekedett. Társnője arcát figyelte. Szerencsére nem hallott semmit a suttogó szavakból. Szégyeniette volna magát előtte. A suttogás egyre erősebb lett.

Veszélyesnek gondolta a továbbtartózkodást. Kérésére visszatértek a terembe. Szüleit kereste. Nemsokára megtalálta őket. Az egyik sarokban álltak egy szultánnak öltözött férfival. Ez lesz a titkár, villant át Margit agyán a gondolat. Nem gondolkodhatott sokáig, mert a tánc megkezdődött. A megnyitó párok néhányat fordultak, mikor pierrot-jelmezes férfi kérte fel. Néhány lépés után eléjük lépett a szultán.

Elegáns mozdulattal hajolt meg előttük. A pierrot elköszönt és eltűnt a tarka forgatagban. Margit szíve úgy zakatolt, mint a kis aranykalapács. Egész teste remegett az izgalomtól. Azt sem tudta, mit táncol. A szultán szülei felé vezette. Kutató szemmel tekintett anyjára. Megelégedett mosolyt látott arcán. Tehát nem csalódott. Ez a titkár. Nem is ismerte, mégis ellenszenves volt neki. A véletlenül hallott szavak ott csengtek fülében. «Nem tudom eltartani kedves leányát». Úgy érezte, mintha csak a hozomány kellene. Inkább sohase menjek férjhez, minthogy boldogtalan légyek. Újra felbukkant benne a gondolat, nem fogja-e ő is megbánni, hogy eljött az álarcosbálba, amely kezdete lesz az ismeretségnek és a boldogtalan házasságnak.

(Vége köv.)

Harangszentelésünkről, mely virágvasárnapján volt az Örökimadás templomban, csak most számolhatunk be, mivel akkor az áprilisi szám már készen volt. Az új harangok márc. 19-én délben érkeztek az Örökimadás elé. Meglehető harangunk örömhanga hamarosan sok hívőt gyűjtött össze, akik szeretettel szemléltek a két kedves vendéget. Szombat déltől vasárnap délután 1 óráig a templomhajó bejáratánál volt felfüggesztve a két harang. A virágvasárnapi utolsó szentmise után szentségbetétel volt s a harangokat Szlezák harangöntőmester alkalmazottai átszállították a szentélybe. 1/4 órakor dr. Mátrai lelkész megmagyarázta a híveknek a harangszentelés szertartását. A haranganyák elfoglalták a rács előtt elkészített helyeiket és pontosan 4 órakor érkezett meg özv. Friesz Györgyné díjmentesen átengedett autóján Breyer István dr. esztergomi segédpüspök, Hütter Lajos dr. hittanár kíséretében. A zsolozsmákat a püspök és asszisztenciája a zárda kórusával felváltva végezte. Áhítatos megmatossággal vettek részt a jó hívek az igazán szívből fakadt szertartás végén az ünnepi «Te Deum». A püspök úr távozása után kinyílt a rács, a haranganyák bevonultak és megkoszorúzták harangjaikat, a 157.5 kg-os Szent Károly és a 95.5 kg-os B. Jolán harangokat. Utánuk zászló alatt vonult be a Szent Anna kongregáció és hosszú sorban az összes hívek, élükön örgróf Pallavicini Edénével, az Oltáregyesület kegyelmes elnökösszonyával. Mindenki megcsókolta a megszentelt harangokat és a sekrestyén át távozott. *Ujabb adományokat és több más hírt a jövő számunkban közlünk.*

A budavári koronázó főtemplom Oltáregyesülete f. é. február 19-én, magasztos és lélekemelő ünnepséggel keretében ülte meg XI. Pius pápa megkoronáztatásának tizedik évfordulóját. *Haász István* tábori püspök megrázó szavakkal mutatott rá a mai forrongó korra s a megnehezült életviszonyokra, melyek az egész világ emberiségére lidércnyomásként nehezednek. Rámutatott a pápai trón nagy jelentőségére, mely a mai válságos időkben fokozott mértékben keresi a kibontakozás útját. Rámutatott a szentséges atya tíz esztendei áldásos működésére, ki szóval és tettel szüntelenül arra törekszik, hogy az emberek szívében és lelkében helyreállítsa azt az egyensúlyt, mely a világháború óta nyugvó pontot nem tud találni. A püspök magasan szárnyaló beszéde rendkívül mély hatást gyakorolt az ünneplő közönségre, épúgy a gondosan és az ünnep magasztosságához illően megválasztott műsor többi száma is, melyből ki kell emelnünk *Bernolák Jenő* által előadott XI. Pius című melodramát, melynek szövegét *Györgyné Czikle Valéria* írta, zenéjét *sági Cserwinka Henrik* szerzette. *Ferdinandy Mihály* nagy hatással szavaltta el XI. Pius pápához írt ódáját. *Pálffy Mária* és *T. Polyák Izabella*

operaénekesnők *Wladár Róbert* magas művészi teljesítményt igénylő négy egyházi szerzeményét adták elő ragyogó énektechnikával és művészi ízléssel. A helyi igazgató, *dr. Tille Gyula* záróbeszédében üdvözölte a termet zsúfolásig megtöltött igen előkelő közönséget és számos testület képviselőit, kiknek soraiban jelen voltak: a *kath. sajtó* nevében *Bozokyné* elnöknő, a *Szent Gellért-egyesület*; a *Pro Hungaria*; a *Szent Korona*, a *MOVE*, a *Kath. Esperantó-egyesület*, az *Urinők Ligája*, a filadelfiai Oltáregyesület stb. Az előkelőségek sorai között jelen voltak: *dr. Mészáros János* érseki helynök, *dr. Nemes Antal* püspök, *báró Skerlecz Iván* nyug. bán, *dr. Bernolák Nándor* volt belügyminiszter és neje, *dr. Angyal Kálmán* apátplébános, *gróf Zichy Gabriella*, *báró Skerlecz Cara* és özv. *László Károlyné* alelnöknők, *báró Petricsevics Horváth Róza* és *Vilma*, *Szentkereszty* és *Radvánszky báróné*, *Donátsy Ferenc*, *Scipnievsky* altábornagy családjával, *Lampel Vilmos* min. tanácsos stb. A feldiszitett pódium keretét magyar ruhás leánykák és az Amerikános ifjak képezték. Az ünnepély rendezése *Wladár Róbertné* érdeme, ki ismert szaktudásával az Oltáregyesület ezen ülését, a katolicizmus igazi ünnepévé avatta.

Felelős szerkesztő: *dr. Mátrai Gyula*. — Felelős kiadó: *dr. Mészáros János*.